

## **Sabbatschool 10/ AUTHENTIEKE CHRISTELIJKE BEDIENING**

De centrale vraag van deze week is wat authentieke christelijke bediening is of wat het inhoudt. Daarbij worden aardig wat hoofdstukken in één keer behandeld in deze les, wel vijf in totaal van 2 Korintiërs 3 t/m 7. Het is veel om dat allemaal in één les te behandelen maar de kerntekst geeft al een goed idee van een aantal kernzaken met betrekking tot het onderwerp. De kerntekst is 2 Korintiërs 4:8-10 maar voor de volledigheid is het ook belangrijk het vers ervoor erbij te pakken:

*7. Maar wij zijn slechts een aarden pot voor deze schat; het moet duidelijk zijn dat onze overweldigende kracht niet van onszelf komt, maar van God. 8. We worden van alle kanten belaagd, maar raken niet in het nauw. We worden aan het twijfelen gebracht, maar raken niet vertwijfeld. 9. We worden vervolgd, maar worden niet in de steek gelaten. We worden geveeld, maar gaan niet te gronde. 10. We dragen in ons bestaan altijd het sterven van Jezus met ons mee, opdat ook het leven van Jezus in ons bestaan zichtbaar wordt. (2 Korintiërs 4:7-10, nbv21)*

Deze tekst bevat in feite alle belangrijke elementen waarover Paulus verder uitweidt in de hoofdstukken erna over hoe de gelovige zijn roeping uitleeft. Paulus haalt namelijk drie belangrijke zaken in deze kerntekst aan:

1. De kracht om het evangelie uit te dragen (de ‘schat’ waar Paulus het namelijk over heeft verwijst naar de verkondiging dat Jezus Christus Heer is, zie 2 Korintiërs 4:5) komt niet uit de gelovige zelf maar van God (zie vers 7).
2. Christelijke bediening is onlosmakelijk verbonden met moeilijke periodes/lijdens (zie vers 8 & 9).
3. Het leven van een gelovige komt overeen met zijn boodschap (zie vers 10).

We zullen nu naar de drie verschillende elementen kijken die Paulus in 2 Korintiërs 3-7 verschillende keren laat terugkomen.

### **1. Onze kracht komt van God**

Zoals vorige week al eens is aangehaald steekt Paulus niet onder stoelen of banken dat hij te worstelen heeft met zijn eigen zwakheden en tegenslagen in het werk als evangelist. Hij zegt dat toen hij de Korintiërs bezocht, hij ‘in al zijn zwakheid, angstig en onzeker kwam’ (1 Korintiërs 2:3), noemt apostelen ‘het uitschot van de wereld’ (1 Korintiërs 4:12), hij ‘roemt in zijn zwakheden’ (2 Korintiërs 11:23-30) en hij heeft het over een ‘doorn in het vlees’ die God niet weg heeft gehaald (2 Korintiërs 12:7-10).

In 2 Korintiërs 4:7 benadrukt hij ook nogmaals zijn zwakte en de zwakte van alle gelovigen door te stellen dat iedereen uiteindelijk maar een ‘aarden pot’ is voor de schat van het evangelie: niet indrukwekkend (aarden potten waren zeer alledaagse ‘saaie’ voorwerpen) broos en breekbaar. En hij laat hiermee weten dat juist daardoor de focus niet op ons als imperfecte mensen ligt maar op God: zo wordt Gods macht en kracht zichtbaar.

Paulus haalt vaker in 2 Korintiërs aan dat het niet uit onszelf is dat we zo vrijmoedig kunnen verkondigen dat Jezus Heer is, zo zegt hij dat wij niet 'uit onszelf zo bekwaam zijn dat we dit als ons eigen werk kunnen beschouwen; onze bekwaamheid danken we aan God' (2 Korintiërs 3:5). En hij legt in 2 Korintiërs 6:7 uit dat we als dienaren van God moeilijkheden kunnen doorstaan door de 'kracht van God'.

Het is niet zo gek dat hij dit gegeven extra benadrukt doordat hij een contrast wil schetsen met de zogenaamde 'superapostelen' (2 Korintiërs 11:5) die in Korinthe op het toneel waren verschenen die indruk probeerden te maken op massa's mensen door overtuigend te spreken (in tegenstelling tot Paulus zelf), status te tonen, visoenen te ontvangen en wonderen en tekenen te verrichten. Bovendien waren de leden van de gemeente te Korinthe zelf ook erg statusgevoelig, het ontbrak aan nederigheid.

Authentieke Christelijke bediening betekent volgens Paulus in de eerste plaats dat je je eigen zwakte erkent (nederigheid) en begrijpt dat God de drijvende kracht achter alles is. Er is geen plaats voor hoogmoed en zelfingenomenheid!

### **Vragen:**

1. De Korintiërs waren blijkbaar gevoelig voor status en indrukwekkende leiders. Zijn wij vandaag eigenlijk zo anders? Waar zien we binnen de kerk dezelfde behoefte aan status en succes?
2. Wanneer wordt gezonde zelfverzekerdheid hoogmoed? En hoe kunnen we dan onderscheiden of iemand door God gebruikt wordt of vooral indrukwekkend probeert te zijn?
3. Als Gods kracht juist door onze zwakheid zichtbaar kan worden, moeten we onze zwakheden dan meer omarmen? Of moeten we juist proberen te overwinnen?
4. Hoe kan 'God doet het, niet ik' een bevrijdende gedachte zijn, maar tegelijkertijd ook een excuus worden voor passiviteit?
5. Wie krijgt uiteindelijk de eer wanneer iemand door onze bediening tot geloof komt: God, de persoon zelf, of degene die hem of haar heeft begeleid?

## **2. Lijden in Christelijke bediening**

Het volgende element dat Paulus aanhaalt in 2 Korintiërs 4:7-10 is dat de Christelijke bediening niet altijd een makkelijke weg is. Ook dit is iets dat hij vaker aanhaalt in de beiden brieven aan de Korintiërs. Hij haalt aan dat hij en de andere evangelisten 'ieder uur gevaar lopen' (1 Korintiërs 15:30-32), ze delen in het lijden van Christus (2 Korintiërs 1:5) en ondergaan allerlei vormen van verdrukking, gevangenneming, rampen, honger en dorst en slapeloze nachten moesten doorstaan (2 Korintiërs 6:3-10 & 2 Korintiërs 11:23-28).

Je zou kunnen zeggen dat Paulus een aantal bedoelingen heeft met het noemen van het vele lijden dat hij moet ondergaan voor het evangelie:

- Zoals al aangehaald wordt **Gods kracht door hem werkelijk zichtbaar via zwakte en lijden** (dus 2 Korintiërs 4:7). Dit is meteen ook bewijs dat God hem niet verlaten had en juist wel door hem werkt, een duidelijk bewijs voor de Korintiërs die zijn apostelschap in twijfel trokken...
- In 2 Korintiërs 4:10–12 legt hij een **directe verbinding tussen zijn lijden en het tonen van het leven van Christus**. Vers 11 verwoordt dit heel duidelijk: ‘Voortdurend worden wij levenden omwille van Jezus aan de dood prijsgegeven, opdat in ons sterfelijke bestaan ook het leven van Jezus zichtbaar wordt’
- Hij wil duidelijk maken **wat God dienen werkelijk inhoudt** en dat het niet alleen maar rozengeur en maneschijn is en ook niet om retorische vaardigheid, status, rijkdom en eer draait (zaken waar de Korintiërs zeker gevoelig voor waren!). Christus volgen betekent ook: je kruis op je nemen!

### Vragen:

1. Wat is het verschil tussen lijden omdat je Christus volgt en lijden dat simpelweg het gevolg is van je eigen verkeerde keuzes?
2. Paulus lijkt zijn lijden bijna positief te waarderen omdat Christus daardoor zichtbaar wordt. Hoe voorkom je dat je daarmee lijden gaat verheerlijken?
3. Wanneer is volhouden in moeilijke omstandigheden geloofsmoed en wanneer zou stoppen juist wijsheid zijn?
4. Als we weten dat christen-zijn ook lijden kan betekenen, waarom zijn we dan toch soms geneigd om moeilijkheden te zien als iets dat ‘niet goed gaat’?
5. ‘Christus volgen betekent je kruis opnemen.’ Wat betekent dat concreet vandaag?

### 3. Het evangelie uitleven

2 Korintiërs 6:3-10 bevat een mooie uitgebreidere uitleg van wat het betekent om het leven van Jezus in ons bestaan zichtbaar te laten worden (2 Korintiërs 4:10). Hij somt in dit gedeelte nogmaals op hoe het bestaan als gelovige gepaard kan gaan met allerlei ontberingen, maar daarnaast legt hij ook iets meer nadruk op hoe de gelovige dan moet leven te midden van al die moeilijkheden. Een paar interessante elementen:

- **Geef geen aanstoot aan anderen** in de verkondiging van het evangelie (vers 3). Dat laat zien dat een christen niet alleen moet nadenken over wat hij/zij mag doen, maar ook over welke invloed zijn/haar gedrag op anderen heeft.
- **Blijf trouw wanneer het moeilijk wordt** (vers 4-5). Paulus noemt allerlei beproevingen: moeilijkheden, lijfstraffen, gevangenissen, slapeloze nachten en gebrek. Toch moet de gelovige volharden en trouw blijven door alles heen, en;
- **Goede eigenschappen** (zoals oprechtheid, kennis, geduld, vriendelijkheid, liefde etc., zie vers 6) kunnen ook juist **een kracht zijn om door te zetten** en trouw te blijven wanneer de moeilijkheden komen en je slecht behandeld wordt.

- **Reageer goed op slechte behandeling** (vers 7). Paulus heeft het in dit vers over ‘aanvallen en verdedigen met het wapen’ van de gerechtigheid. Het doet denken aan dezelfde taal die Paulus in Efeziërs 6 gebruikt als hij het heeft over de wapenrusting van God. Hij wil duidelijk maken dat gerechtigheid uiteindelijk het sterkste ‘wapen’ is om mee te reageren, de impact duurt het langst.
- **Niet te veel aantrekken van wat anderen van je vinden/zeggen** (vers 8). Zolang je van jezelf maar weet dat je juist handelt (o.a. de waarheid spreekt).
- **Het lijden brengt uiteindelijk ook nog iets op** (vers 9-10), ondanks alles is men bekend, leeft men, is men verheugd, rijk en heeft men alles wat men nodig heeft.

### Vragen:

1. Kun je met iets wat op zichzelf niet verkeerd is, toch een ander van Christus afhouden? Kun je voorbeelden bedenken?
2. Paulus noemt een hele reeks moeilijke omstandigheden waarin hij toch trouw blijft. Wat maakt volgens jullie het verschil tussen iemand die afhaakt en iemand die juist volhardt?
3. Welke van de eigenschappen die Paulus noemt (oprechtheid, kennis, geduld, vriendelijkheid, liefde) vinden jullie het moeilijkst om vast te houden wanneer je slecht behandeld wordt? Waarom?
4. Paulus spreekt over gerechtigheid als een ‘wapen’. Wat betekent het volgens jullie om onrecht met gerechtigheid te beantwoorden?
5. Hoe combineer je de twee dingen uit dit gedeelte: enerzijds rekening houden met de invloed die je op anderen hebt, maar anderzijds niet afhankelijk zijn van hun oordeel?
6. Welke eigenschap uit 2 Korintiërs 6:3-10 zouden wij als gemeente het meest moeten ontwikkelen om het ‘leven van Jezus’ zichtbaar te maken?